

Sygnatura akt VI GC 210/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 maja 2015 r.

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu VI Wydział Gospodarczy **w składzie:**

Przewodniczący SSR Łukasz Kozakiewicz

Protokolant Ewelina Dulian

po rozpoznaniu w dniu 25 maja 2015 r. na rozprawie sprawy

z powództwa **P. J.**

przeciwko (...) **SA w W.**

o zapłatę 6790,00 zł

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda P. J. kwotę 6.789,48 zł (sześć tysięcy siedemset osiemdziesiąt dziewięć złotych 48/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 7 lipca 2013r.,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.147,51 zł (dwa tysiące sto czterdzieści siedem złotych 51/100) tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 1.200,- zł (jeden tysiąc dwieście złotych 00/100) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Powód – P. J. wniósł o zasądzenie od pozwanego – (...)Spółki Akcyjnej w W. kwoty 6.789,48 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 7 lipca 2013r. i kosztami procesu w tym kosztami tłumaczenia dokumentu. W uzasadnieniu pozwu podał, że w wyniku wypadku, uszkodzeniu uległ należący do niego pojazd marki J. (...). Sprawca szkody posiadał polisę odpowiedzialności cywilnej pozwanego. Powód zgłosił szkodę pozwanemu. W toku postępowania likwidacyjnego ustalono i wypłacono odszkodowanie w wysokości 5.313,72 zł. Poniesione przez powoda koszty naprawy pojazdu wyniosły 12.103,20 zł. Pozwany mimo żądania powoda, odmówił wypłaty odszkodowania uzupełniającego w wysokości 6.789,48 zł, wskazując na brak wykazania faktu poniesienia wyższych kosztów naprawy.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 6 marca 2014r., sygn. akt VI GNc 174/14, Sąd Rejonowy w Wałbrzychu nakazał pozwanemu, aby zapłacił na rzecz powoda kwotę 6.789,48 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 7 lipca 2012r. oraz kwotę 1.302,- zł tytułem kosztów procesu.

W sprzeciwie od tego nakazu zapłaty, pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu. Nie kwestionując swojej odpowiedzialności co do zasady za skutki wypadku z udziałem pojazdu powoda, wskazał że w wyniku postępowania likwidacyjnego ustalono i wypłacono odszkodowanie w wysokości adekwatnej do zakresu szkody, uwzględniającej stopień zużycia pojazdu uzasadniającej przyjęcie amortyzacji w wysokości 60%. Nadto podniósł, że powód nie wykazał zasadności poniesionych kosztów naprawy.

Sąd ustalił.

W dniu 6 maja 2013r. w B., przy ul. (...), kierujący samochodem marki F. (...) numer rejestracyjny (...) K. L., wyjeżdżając z parkingu uderzył w prawidłowo jadący samochód marki J. (...) numer rejestracyjny (...) należący do powoda. Sprawcy szkody ochronę ubezpieczeniową z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów zapewniał pozwany.

Dowód: oświadczenie dotyczącego zdarzenia drogowego – k. 62 – 63, faktura z tłumaczeniem – k. 14 – 15, 90 – 92.

W wyniku w/w zdarzenia, pojazd marki J. (...) numer rejestracyjny (...) uległ uszkodzeniu, które obejmowało: zarysowanie prawego błotnika oraz drzwi przednich i tylnych, uszkodzenie listwy, uszkodzenie prawego kierunkowskazu, uszkodzenie zaślepki spryskiwaczy.

Dowód: wycena z dn. 15.05.2013r. – k. 10, fotografie – k. 19 – 21, zeznania świadka B. K. – k. 127 – 128.

Powód zgłosił szkodę pozwanemu, który przeprowadził postępowanie likwidacyjne, w wyniku którego ustalono zakres niezbędnych prac naprawczych pojazdu marki J. (...) numer rejestracyjny (...) obejmujących: wymianę dyszy spryskiwacza, zderzaka przedniego, błotnika prawego, drzwi przednich prawych, drzwi tylnych prawych, łączny czas naprawy wynoszący 17,8 rbg w stawce 70,- zł za 1 rbg, a także łączny koszt naprawy w wysokości 5.313,72 brutto. Kwota ta została zapłacona powodowi.

Dowód: pismo z dn. 13.06.2013r. – k. 67, potwierdzenie przelewu z dn. 17.06.2013r. – k. 18.

Sporządzony na zlecenie powoda przez autoryzowany serwis (...) kosztorys naprawy, przewidywał że koszt naprawy uszkodzonego pojazdu wyniesie 13.311,57 zł obejmujący jedynie koszty zakupu części. Powód zwrócił się do pozwanego o weryfikację ustalonej kwoty odszkodowania lub wskazanie warsztatu który naprawę wykona za wynagrodzeniem mieszczącym się w granicach przyznanego odszkodowania w skutek czego uzyskał deklarację zapłaty całości rzeczywiście poniesionych kosztów naprawy.

Dowód: wycena z dn. 15.05.2013r. – k. 10, przesłuchanie stron (powoda) – k. 102.

Powód zlecił wykonanie naprawy pojazdu marki J. (...) numer rejestracyjny (...) B. K.. Naprawa obejmowała: wymianę dyszy spryskiwacza, zderzaka przedniego, błotnika prawego, drzwi przednich prawych, drzwi tylnych prawych i została wykonana przy użyciu oryginalnych części producenta pojazdu zakupionych na rynku wtórnym. Koszt naprawy (koszt części i robocizny) wyniósł 12.103,20 zł i został zapłacony przez powoda.

Dowód: faktura VAT Nr (...) – k. 17, fotografie – k. 19 – 21, zeznania świadka B. K. – k. 127 – 128, przesłuchanie stron (powoda) – k. 102.

Pozwany odmówił zapłaty różnicy między kosztami naprawy a przyznanym odszkodowaniem wskazując na brak wykazania zasadności poniesionych kosztów. Pismem z dnia 28 czerwca 2013r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 6.789,48 zł obejmujące koszty naprawy uszkodzonego pojazdu.

Dowód: pismo z dn. 30.07.2013r. – k. 11, pismo z dn. 18.06.2013r. – k. 12, pismo z dn. 27.05.2013r. – k. 13, wezwanie do zapłaty z dn. 28.06.2013r. z potwierdzeniem nadania – k. 16.

Uzasadnione koszty naprawy pojazdu marki J. (...) numer rejestracyjny (...), obejmującej: wymianę dyszy spryskiwacza, zderzaka przedniego, błotnika prawego, drzwi przednich prawych, drzwi tylnych prawych oraz lakierowanie, robocizną w wymiarze 18,1 rbg, wynosiły łącznie 13.378,50 zł netto, tj. 16.455,56 zł brutto, w tym cena nowych oryginalnych części zamiennych: 9.818,33 zł netto (w tym: dysza spryskiwacza, błotnik przedni, drzwi przednie i tylne – łącznie: 9.763,73 zł netto), koszty robocizny: 1.810,- netto zł oraz koszty dodatkowe (drobne materiały dodatkowe i materiały lakiernicze): 1.750,17 zł netto.

Dowód: opinia biegłego – k. 132 – 138.

Sąd zważył.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Stan faktyczny niniejszej sprawy, Sąd ustalił na podstawie dowodów z przedstawionych przez obie strony dokumentów w postaci: oświadczenia, pisma stron, faktur VAT – prawdziwości i rzetelności których żadna z nich nie przeczyła, co pozwalało uznać je za właściwe i miarodajne źródło informacji o okolicznościach faktycznych. Dodatkowo przeprowadzono dowód z zeznań świadka B. K., które okazały się spójne zarówno wzajemnie jak i z pozostałym materiałem dowodowym. Świadek dysponował jednak ogólnikową wiedzą o zakresie naprawy pojazdu powoda i sposobie jej wykonania, w tym rodzaju użytych części zamiennych i sposobie ich pozyskania. Uzupełniająco przeprowadzono dowód z przesłuchania stron, ograniczając go – wobec niestawiennictwa prawidłowo wezwanego na rozprawę pod rygorem pominięcia dowodu z jego przesłuchania przedstawiciela pozwanego (k. 82, 99) – do przesłuchania powoda (art. 302 § 1 k.p.c.). Jego zeznania, pozostając w adekwatnej relacji z pozostałymi dowodami, nie budziły wątpliwości co do ich zgodności ze stanem faktycznym. Nadto Sąd dopuścił i przeprowadził dowód z opinii biegłego, która została oparta na merytorycznych podstawach dzięki czemu jawi się jako rzetelna i spójna, w sposób logiczny udzielając odpowiedzi na przedstawione biegłemu zagadnienia. Nie była ona kwestionowana przez strony. Pozwany zarzucił jedynie wadliwość przyjęcia wartości pojazdu przed szkodą, jednak okoliczność ta nie miała znaczenia dla wyniku sprawy, zważywszy że pozwany nie wywodził z tych twierdzeń żadnych skutków prawnych.

Sąd oddalił wniosek powoda o przeprowadzenie dowodu z akt szkodowych na okoliczność zdarzenia powodującego szkodę, gdyż skuteczne sformułowanie tego wniosku dowodowego wymagałoby wskazania konkretnych dokumentów znajdujących się w tych aktach a nadto, okoliczności te były niesporne i potwierdzało je znajdujące się w aktach oświadczenie o przebiegu zdarzenia.

W oparciu o przeprowadzone dowody, Sąd ustalił istotne okoliczności sprawy, obejmujące bezsporny w istocie fakt uszkodzenia pojazdu powoda wskutek wypadku komunikacyjnego, spowodowanego przez posiadacza pojazdu F. (...) numer rejestracyjny (...), któremu ochrony ubezpieczeniowej udzielał pozwany. Za udowodniony należało uznać przebieg postępowania likwidacyjnego w wyniku którego powodowi wypłacono odszkodowanie w wysokości 5.313,72 zł. Ustalono także zakres uszkodzeń pojazdu powoda oraz niezbędnej jego naprawy w tym koniecznych do zastosowania części zamiennych i jej koszt – uzasadniony warunkami rynkowymi jak i faktycznie poniesiony. W tym zakresie Sąd oparł się – odpowiednio – na wnioskach opinii biegłego oraz fakturze przedstawionej przez powoda oraz zeznaniach świadka i powoda. Uzasadniony zakres naprawy pojazdu powoda pozostawał niesporny i obejmował: wymianę dyszy spryskiwacza, zderzaka przedniego, błotnika prawego, drzwi przednich prawych, drzwi tylnych prawych oraz lakierowanie, a jej koszty przy zastosowaniu nowych, oryginalnych części producenta samochodu wyniosły 16.455,56 zł brutto (13.378,50 zł netto). Natomiast koszt wykonania naprawy pojazdu powoda wyniósł łącznie 12.103,20 zł brutto (9.840,- zł netto) i obejmował koszt zakupu używanych oryginalnych części zamiennych producenta pojazdu oraz koszt robocizny.

Legitymacja czynna powoda nie mogła budzić wątpliwości, jako że jest on właścicielem uszkodzonego pojazdu marki J. (...) numer rejestracyjny (...). Legitymacja bierna pozwanego nie była w niniejszej sprawie kwestionowana (art. 822 § 4 k.c.), gdyż pozwany przyjął odpowiedzialność za skutki wypadku z udziałem pojazdu powoda co do zasady, nie kwestionując sprawstwa i odpowiedzialności kierującego samochodem marki F. (...) numer rejestracyjny (...) oraz wypłacając odszkodowanie w wysokości 5.313,72 zł. Jako ubezpieczyciel sprawcy szkody w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów, pozwany ponosił bowiem odpowiedzialność za skutki zdarzenia z dnia 6 maja 2013r.

W myśl przepisu art. 436 § 2 k.c., w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody ich posiadacze mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód na zasadach ogólnych. Oznacza to, że odpowiedzialność za skutki takiego zdarzenia oparta jest na zasadzie winy (art. 415 k.c.). Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.), z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Ubezpieczeniem tym jest objęta odpowiedzialność

cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 cyt. ustawy).

Sprawstwo i wina kierującego pojazdem marki 5.313,72 zł, któremu ochrony ubezpieczeniowej udzielał poprzednik prawni pozwany nie było w niniejszej sprawie kwestionowane. Spór ograniczał się do wysokości kosztów naprawy pojazdu powoda.

W pierwszym rzędzie wskazać należy, że odszkodowanie ma wyrównać uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia powodującego szkodę, istniejący od chwili wyrządzenia szkody do czasu, gdy zobowiązany wypłaci poszkodowanemu sumę pieniężną odpowiadającą wartości szkody. Przy takim rozumieniu szkody i obowiązku odszkodowawczego nie ma znaczenia, jakim kosztem poszkodowany faktycznie dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle to uczynił albo zamierza uczynić. Dlatego dla określenia wysokości należnego poszkodowanemu odszkodowania za szkodę wynikającą z uszkodzenia pojazdu nie ma znaczenia fakt, że poszkodowany nie wykonał jeszcze naprawy pojazdu (**vide**: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 1988r., sygn. akt I CR 151/88, LEX Nr 8894, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2011r., sygn. akt III CZP 68/01, OSNC z 2002r., Nr 6, poz. 74). Wysokość tej szkody należy obliczać na podstawie ustaleń co do zakresu uszkodzeń i technicznie uzasadnionych kosztów naprawy, przy przyjęciu przewidzianych kosztów materiału i robocizny według cen z daty ich ustalenia (**vide**: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2002r., sygn. akt V CKN 908/00, LEX Nr 54365). Niezależnie zatem od tego, czy poszkodowany naprawił, uszkodzony w wypadku pojazd, należy mu się odszkodowanie ustalone według zasad art. 363 § 2 k.c., w związku z art. 361 § 2 k.c., co oznacza, że jego wysokość ma odpowiadać kosztom usunięcia różnicy w wartości majątku poszkodowanego, a ściślej – kosztom przywrócenia pojazdowi jego wartości sprzed wypadku.

W niniejszej sprawie powód zlecił naprawę pojazdu B. K., domagając się przy tym aby została ona wykonana przy użyciu oryginalnych części producenta pojazdu. Żądanie to był uzasadnione, gdyż takie właśnie części pojazdu zostały uszkodzone i jedynie zastosowanie takich części mogło doprowadzić do pełnej restytucji uszkodzonego pojazdu. Części niezbędne do wykonania naprawy, wykonujący ją podmiot nabył na rynku wtórnym (w H.) a następnie zamontował w pojeździe powoda oraz wykonał dalsze niezbędne prace blacharskie i lakiernicze. Z tego tytułu powód poniósł koszt naprawy w wysokości 12.103,20 zł brutto. Kwota ta obejmowała również cenę zakupu części zamiennych, która jednak nie została wyodrębniona w dokumencie księgowym. Pozostały materiał dowodowy w postaci zeznań świadka B. K. również nie pozwalał na ustalenie tej okoliczności. Natomiast w świetle dowodu z opinii biegłego bezspornym musi pozostawać, że cena zapłacona przez podmiot wykonujący naprawę była niższa niż cena części nowych. Jeśli bowiem uznać –przeciwko czemu brak jest argumentów (pozwany nie kwestionował opinii biegłego co do przyjętych tam stawek robocizny jak i jej zakresu czasowego) – że koszty robocizny wskazane w opinii biegłego odpowiadały rzeczywistym kosztom robocizny poniesionym przez powoda (1.810,- zł netto, tj. 2.226,30 zł brutto) koszty części zamiennych musiałyby odpowiadać pozostałej części należności którą podmiot wykonujący naprawę obciążył powoda, tj. kwocie 9876,90 zł brutto (12.103,20 zł – 2.226,30 zł), tj. 8.030,- zł netto (9.840,- zł – 1.810,- zł). Tymczasem koszty nowych oryginalnych części zamiennych obejmujących jedynie te zakupione na potrzeby naprawy pojazdu powoda (bez drobnych części), a zatem: spryskiwacz, przedni prawy błotnik oraz prawe drzwi przednie i tylne wynosił 9.763,73 zł. W tym miejscu dodać należy, że – jak wynika z relacji świadka B. K., zakupione części zamienne były w bardzo dobrym stanie. W świetle powyższych okoliczności, Sąd doszedł do przekonania, że poniesione przez powoda koszty naprawy pojazdu przystają do realiów rynkowych jak i odpowiadają nakładowi sił i środków koniecznemu dla przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu poprzedniego. Nadto należy zauważyć, że materiał dowodowy nie pozwalał na ścisłe ustalenie ceny zakupu przedmiotowych części zamiennych, co uzasadniało zastosowanie w tym zakresie wytycznych z art. 322 k.p.c. Nieprzydatnym byłby tu dowód z opinii biegłego, gdyż nie można było ustalić dokładnego stanu, jak i wieku zakupionych części, a zatem biegły nie dysponowałby danymi pozwalającymi na oszacowanie ich wartości. Tego rodzaju niedostatki nie mogą jednak pozbawiać powoda prawa do odszkodowania, albowiem nie są one wynikiem niedostatecznej inicjatywy dowodowej powoda ale treści dowodów, które mimo że zostały powołane i przedstawione w sposób wyczerpujący, nie dostarczyły informacji o cenie zakupu części zamiennych. Nie bez znaczenia dla oceny tej kwestii musi też pozostawać fakt, że powód zlecił naprawę pozostając w usprawiedliwionym przekonaniu, że pozwany pokryje jej koszty. W swoich zeznaniach powód

wskazał bowiem, że przedstawiciel pozwanego zapewnił go, że ubezpieczyciel pokryje koszty naprawy wykonanej poza siecią autoryzowanych warsztatów marki J. i powód z usług takiego warsztatu skorzystał. Podkreślenia wymaga, że zarzut powoda o braku możliwości wykonania naprawy w granicach wypłaconego mu pierwotnie odszkodowania spowodował właśnie deklarację pozwanego o pokryciu rzeczywistych kosztów naprawy. Nie może zatem obecnie pozwany skutecznie kwestionować kosztów naprawy, opierając się przy tym wyłącznie na braku jednoznacznych dowodów na okoliczność zapłaconej za używane części zamienne ceny.

Po myśli art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła, przy czym wypłacone przez ubezpieczyciela odszkodowanie zasadniczo nie może być wyższe od poniesionej szkody (art. 824¹ § 1 k.c.). W przypadku uszkodzenia pojazdu, odszkodowanie winno obejmować uzasadnione koszty przywrócenia go do stanu poprzedniego. Przez koszty uzasadnione należy rozumieć takie, które odpowiadają realiom rynkowym, a przy tym zapewniają dokonanie naprawy uszkodzonego pojazdu zgodnie z wymogami technologicznymi i w sposób zapewniający jego późniejszą eksploatację (**vide:** uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003r., sygn. akt III CZP 32/03, OSNC z 2004r., Nr 4, poz. 51). W niniejsze sprawie poniesione przez powoda koszty rzeczywiste nie tylko mieszczą się w granicach uzasadnionych kosztów naprawy (określonych w opinii biegłego), ale są od nich znacząco niższe, co może jedynie potwierdzać, że odpowiadają one rzeczywistemu stanowi rzeczy, uwzględniając fakt zastosowania do naprawy części zamiennych z rynku wtórnego. Podkreślenia wymaga, że zobowiązany do naprawienia szkody, winien na żądanie poszkodowanego zapłacić, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Nie ma przy tym żadnych ograniczeń co do rodzaju zastosowanych części, skutkiem czego poszkodowany może żądać zapłaty odszkodowania uwzględniającego cenę zakupu nowych, oryginalnych (pochodzących od producenta pojazdu) części zamiennych (**vide:** uchwała Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012r., sygn. akt III CZP 80/11, OSNC z 2012r., Nr 10, poz. 112; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 2012r., sygn. akt III CZP 85/11, OSNC z 2013r., Nr 3, poz. 37).

Co za tym idzie, koszty naprawy pojazdu poniesione przez powoda należało uwzględnić jako adekwatne do zakresu szkody jak i realiów rynkowych, w których naprawy dokonano. Oznacza to, że należne powodowi odszkodowanie obejmowało zwrot całości poniesionych kosztów naprawy w kwocie 12.103,20 zł. Z tej kwoty pozwany zapłacił jedynie 5.313,72 zł, a zatem powodowi przysługiwał pozostała kwota 6.789,48 zł (12.103,20 zł – 5.313,72 zł). Od tej kwoty przysługiwały powodowi także odsetki ustawowe (art. 481 § 1 i 2 k.c.). Zgodnie z art. 14 ust. 1 i 2 cyt. ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie, przy czym gdyby wyjaśnienie w tym terminie okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. Powód zgłosił pozwanemu szkodę, jednak brak jest dowodów na datę tej czynności. Niemniej pozwany odniósł się do tego zgłoszenia pismem z dnia 27 maja 2013r. a zatem w tej dacie z pewnością zgłoszenie szkody doszło już do wiadomości pozwanego. Termin do spełnienia świadczenia ubezpieczeniowego przypadał więc najdalej w dniu 26 czerwca 2013r. W pozwie natomiast powód wniósł o zasądzenie odsetek od dnia 7 lipca 2013r. (na rozprawie w dniu 25 maja 2013r. ostatecznie sprecyzował to żądanie) i Sąd był tym żądaniem związany (art. 321 § 1 k.p.c.). W świetle powyższych okoliczności, żądanie odsetkowe powoda to zatem uzasadnione, gdyż pozwany nie powołał się, a tym bardziej nie wykazał, zaistnienia przyczyn usprawiedliwiających opóźnienie w zakończeniu postępowania likwidacyjnego.

W tym stanie rzeczy, należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 6.789,48 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 7 lipca 2013r., o czym orzeczono w pkt I wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Powództwo zostało uwzględnione w całości, a zatem powodowi przysługiwało prawo do zwrotu wszystkich poniesionych kosztów procesu w łącznej wysokości 2.147,51 zł, w tym: opłata sądową od pozwu wysokości 340,- zł, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 1.200,- zł (§ 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu – Dz. U. 2013r., poz. 461.), koszty opłaty skarbowej uiszczonej od złożonego dokumentu pełnomocnictwa w wysokości 17,- zł oraz koszty przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego ustalone prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 14 listopada 2014r. w wysokości 510,51 zł – pokryte w całości z zaliczki uiszczonej przez powoda. W tym stanie rzeczy Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda tytułem kosztów procesu kwotę 2.147,51 zł, orzekając jak w pkt II wyroku.